

ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ο ΑΙΜΟΒΟΡΟΣ ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ ΖΙΛ ΝΤΕ ΡΑΙ

"Ένα πρωτεφανές τέρας αιμοβορίας. Ή νεότης του Ζιλ ντε Ραι. Φίλος και συμπολεμιστής της Ζάν ντ' Άρκ. Μετά τους νεανικούς του θριάμβους. Πώς άλλαξε τρόπο ζωής. Τα γλέντια και η μελέτη του προς άνακάλυψιν της φιλοσοφικής λίθου. Τα τριμερή έργα του. Τα αιματοπλημμυρισμένα ύπόγεια. Η σύλληψις του. Το οικτρό τέλος του.

Τ' όνομα του Ζιλ ντε Ραι έχει μείνει διάσημο στα μεσαιωνικά χρονικά του κόσμου. Ο Ζιλ ντε Ραι θεωρείται σήμερα ένα μυθικό τέρας άπανθρωπίας, σαν ένας Γήταυρος του οποίου τά φρικτά κακουρήματα δεν θά μπορούσε να τά φαντασθή και ή πιο τρελλή διάνοια. Και όταν λάβουμε υπ' όψη πώς έζησε και έδρασε στα πιο σκοτεινά χρόνια του μεσαιώνα, τότε μας εινε εύκολο να εξηγήσουμε τους μυστηριώδεις θρύλους που τον περιτυλίγουν καθώς και την πρωτοφανή αιμοβορία του.

Ο Ζιλ ντε Ραι, βαρώνος του Ραι γεννήθηκε στα 1404 περίπου. Κατήγετο από πολύ μεγάλη άρχοντική οικογένεια, ή οποία όμως άφιθμούσε πολλούς παράφρονες και ή περίφημη βασίλισσα Ίωάννα ή Τρελλή ήτανε συγγενής του. Έτσι ο Ζιλ ντε Ραι, μαζί μ' ένα ένδοξο όνομα κληρονόμησε από τους προγόνους του και μια διάθεση για την άνοσηροσία και την τρέλλα.

Ο Ζιλ ντε Ραι είχε την ευτυχία να γνωρίση από πολύ κοντά την Ίωάννα ντ' Άρκ, όταν ή θρηλική παρθένος της Ορλεάνης, ή μεγαλύτερη άγια των Γάλλων, παρακινουμένη από τη θεία όπτασία που είδε, παρουσιάστηκε στα 1429 στο βουλόα Κάρλο Ζ' και τον παρεκάλεσε για να της δώση στρατό για να νικήση τ' άγγλικά στρατεύματα του Έρρίκου Ε', που είχε καταλάβει τη μισή σχεδόν Γαλλία. Τα όνοματά της Ίωάννας ντ' Άρκ, — της πιο άγιης κόρης του κόσμου, — και του Ζιλ ντε Ραι, — του πιο αιμοβόρου κακούργου του κόσμου, — κυκλοφορούσανε για κάμποσο καιρό μαζί στα ζείλη των Γάλλων. Ο δώο νέου (έκείνη ήτανε τό ε

αίκουσι χρόνων και εκείνος μόλις είκοσι τεσσάρων) έλαβαν μέρος μαζί σε πολλές μάχες και πολέμους και οι δύο με την ίδια γενναίότητα. Όταν η Ίωάννα ντ' Άρκ πληγώθηκε θανάσιμα στην επίθεση που έκανε ο γαλλικός στρατός έναντιόν της Τουρβάλ, ο Ζιλ ντε Ραι την περιποιήθηκε και την έκανε καλά. Παράξενο το πεπρωμένο των δύο αυτών νέων : και οι δύο πέθαναν από μαρτυρικό θάνατο, με τη διαφορά πως τόνομα της κόρης τό προφέρει σήμερα ο κόσμος με σεβασμό, ενώ του νέου με βδελυγμία και αποροπισμό. Μά πώς ο Ζιλ ντε Ραι, ο γενναίος αυτός και καλλίμορφος ήπικός, ο διακρινόμενος για τη μόρφωση και τη γενναίοδωρία του έξελιχθη σ' έναν από τους θηριωδιστέρους κακούργους του κόσμου; Σ' αυτό έστρωσαν και ή κληρονομική διάθεση που είχε μέσα του, καθώς είπαμε παραπάνω, αλλά και τό πνεύμα της έποχής του, που είχε παροίσει πολλά μυστικά στο σκοτεινό λαβύρινθο της άλχημείας, της άποκρυφολογίας και όλων των σατανικών ήπιστημών.

Κατά τό 1453, ο Ζιλ ντε Ραι είχε άποσυρθεί άπ' τό στρατό και πήγε στους πύργους που είχε στην Κάτα Βρετανία, για να ζήση πολυτελώς, όπως του επέτρεπε ή μεγάλη περιουσία του. Ο νεαρός αυτός ήπικός έθεωρείτο ως ένας από τους πιο σοφούς ανθρώπους της έποχής του. Είχε τεραστία βιβλιοθήκη και ήταν ο ίδρυτής πολλών θεάτρων και μοναστηρίων ταγματών. Μά ή παρομιάση: σπατάλη του τόν έφερε πολύ γρήγορα σε οικονομικό άδιέξοδο. Ή τεραστία περιουσία του είχε σπαταληθεί δεξιά και αριστερά και τότε ο Ζιλ ντε Ραι άρχισε να πουλά ήνα-ένα τά κτήματα και τους πύργους του, τά χρυσαφικά του και τά πολύτιμα άντικείμενα που είχε.

Τότε ο Ζιλ ντε Ραι, ήπακούοντας άφ' ενός στη μεγάλη χρηματική άνάγκη του και άφ' έτερου στο άνησυχο φιλοσοφικό πνεύμα του, έπηρασμένος δε και από τό πνεύμα της έποχής του, έπεδόθη στη μελέτη της άλχημείας και όλων των άποκρύφων επιστημών με την έλπίδα ν' άνακαλύψη τη φιλοσοφική λίθο, τό μυστικό μέσον με τό οποίο θά μπορούσε να φτιάχνη χρυσάφι.

Πολλοί ίσως βρέθηκαν τότε πρόθυμοι να τον βοηθήσουν στα καταχθόνια σχέδιά του. Ο Ζιλ ντε Ραι έγινε από κείνη την έποχή έλλος άνθρωπος. Από τότε έξεδιπλώθη μέσα του ή κληρονομική παραφροσύνη. Άπο κει που ήταν άεπαγάπητος, πρόσχαρος, διαχαιτικός, μετεβλήθη ζαφνικά κ' έγινε μισάνθρωπος, κατηφής και αιμοβόρος.

Στά άνήλια βάση ενός ύπογείου του πύργου του είχε έγκαταστήσει όλόκληρα έργαστήρια άλχημιστού, μαζί με τά τρομερότερα όργανα βασιανιστηρίων που ήτανε γνωστά εκείνη την έποχή.

Και κίθε βράδυ, μαζί με τούς συνεργάτες του, έπεδίδετο στη μυστη μαγεία. Για να καταδεχθή όμως τό πνεύμα του Κακού και τό πνεύμα του Πονηρού να έπιφροίσουν στους ήμπαρφαρμούς αυτούς: μύστας έφεραν να προηγηθούν άνθρώπινες θυσίες. Και ο Ζιλ ντε Ραι δεν είχε άφήσει παιδί για παιδί σ' όλη την περιοχή

των κτημάτων του. Είχε δικούς του άνθρώπους που γυρνούσανε στα κοντινά χωριά και έρραβαν όποιο παιδί εύρισκαν στο δρόμο τους. Τά άθωα αυτά θύματα μεταφέροντο στα ύπογεια του Ζιλ ντε Ραι και κει εύρισκαν τρομερά και μαρτυρικό θάνατο, για να συγκινήθη με τό αίμα τους τό πνεύμα του Κακού και ν' άποκαλύψη στον αιμοβόρο άλχημιστή τό μυστικό της φιλοσοφικής λίθου. Έκ παραλλήλου με τούς φόνους, γινότανε στο ύπόγειο του Ζιλ ντε Ραι και άκατάνομαστα και βδελυρά όργια, τών οποίων και αυτή άκόμα ή άναγραφή ήταν άπαγορευμένη επί όλόκληρου αιώνας.

Οι κάτοικοι των γειτονικών χωριών, δεν μπορούσανε να εξηγήσουνε τις άλλεπάλληλες εξαφανίσεις μικρών παιδιών και κοριτσιών. Τό πράγμα είχε άρχισι να κανονική κανθαλωδώς. Οι διοικητικές και άστυνομικές, να ποίμα, άρχές του τόπου, δεν μπορούσανε ν' άνακαλύψουν τους άρραγες έγκληματίες.

Έξαιρνα, μά μέσα, μερικοί χωρικοί που μπήκανε στον πύργο του Ζιλ ντε Ραι για μά δουλειά, άνακαλύφταν κατά τύχη τό πύργια όπου ο αιμοβόρος άλχημιστής έκτελούσε τις φοικτές άνθρωποφονίες του. Τό θάνατο που παρουσιάζτηκε μπρός στα μάτια των χωρικών ήτανε τρομερό.

Βρέθηκαν σε μά μεγάλη και ψηλή σάλα που τη φωτίζαν μονάχα τρεις καντήλες από νεκροκαφαρές. Οι τοίχοι της σάλας αυτής ήτανε γεμάτοι ταγκλάτα από τά όποια κρημόντουσαν κομμάτια άνθρωπίνου κρέατος. Τό πάτωμα ήτανε πλημμυρισμένο αίματα. Τά τραπέζια σκαπισμένα από μυστηριώδη όργανα χημείας. Τό δώο, γενικά, παρείχε την έντύπωση κατοικίας μάλλον διαμόνων παρά άνθρώπων.

Οι χωρικοί τρελλοί από τό φόβο τους έφεραν άμύσχα και είδοποιήσαν τους συγχωριανούς των, οι όποιοι επέλιπθησαν με μπαστάδες και δρεπάνια και έξεστράτευσαν κατά τόο στοιχηματισμένο πύργο. Υστερ' από πολύωρο άπεγνωσμένη μάχη, ο Ζιλ ντε Ραι και οι συνένοχοί του είχαν συλληφθεί. Οι χωρικοί τούς παρέδωσαν τότε στην έξουσία.

Όλη ή Γαλλία άκουσε με κατάπληξη τό άπίστευτο τοίτο γεγονός. Πώς ο Ζιλ ντε Ραι, ο ένδοξος στρατιωτικός, ο άρταος και μορφημένος νέος έκανε τέτοια έγκλήματα; Κανείς δεν ήθελε να το πιστέψη. Και μόνον όταν κατά τό διάστημα της δίχης, που βάσταξε πολύν καιρό, ήλθαν εις φώς όλες οι λεπτομέρειες των φρικαστικών έγκλημάτων του Ζιλ ντε Ραι—τόν όποιον πολλοί τον παραδέχονται ως ένα και τό αυτό πρόσωπο μή τον θρυλικό Κουανοπώγωνα, τον προκάτοχο του γνωστού μας Λανδού—μόνον όταν ο ίδιος ο Ζιλ ντε Ραι όμολόγησε, μετανοήμένος, όλα τά κακουρήματα που είχε διαπράξει, τότε μονάχα ο κόσμος έπίστεψε πράγματι στην ίνοχη του.

Έπαναλαμβάνουμε και πάλι πως ο Ζιλ ντε Ραι ήταν ός ένα σημείο θύμα του πνεύματος της έποχής του—ένας άνεθύστος ψυχοπαθής. Τότε όμως οι άνθρωποι δεν μπορούσανε να κινήουν τά πράγματα έτσι. Τό έκκλησιαστικό δικαστήριο κατέδικασε τό Ζιλ ντε Ραι στον θάνατο και στην καύση του σώματός του μετά τόν άπαγχονισμό. Αυτό τό θλιβερό τέλος είχε πράγματι—στις 26 Ίουλίου 1440—ο αιμοβιτής Ζιλ ντε Ραι, ο άνθρωπος ο όποιος πριν πάρει τόν κακό όρμηο, είχε άποκτήσει τη φιλία και την έμπιστοσύνη της Ζάν ντ' Άρκ.

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Ο Άριστοτέλης για τόν άνθρωπο

Θέλεις τη γνώμη του διδασκάλου του Μεγάλου Άλεξάνδρου, του πανσόφου Άριστοτέλους σχετικά με τόν άνθρωπο; Ίδου αυτή: «Τι γάρ είναι άνθρωπος; Δυστυχίας ύπόδειγμα, καιρού λάτρυον, τύχης παίγιον, μεταπτώσεως είκον, φθόνου και συμφορας πλάστιγξ, τό δε λοιπόν φέγμα και χολή!»

Πώς σάς φαίνεται; Δεν εινε και τόσο κολακευτική.

Τουρκνέιφ και Έλληνες

Ο μέγας Ρώσος συγγραφέας Τουρκνέιφ γράφει κάπου για τους Έλληνες: «12 Έλληνες, είτε οι άριστοκράτες του άνθροπίνου γένους!» Μή βιαστήτε όμως να τό πάρετε έπάνω σας, διότι πρόκειται περι... τών Άρχαίων Έλλήνων!

Ο Ζιλ ντε Ραι